

VILIJAM Č. REMPEL

U CARSTVU
KARTELA

ISTINITA PRIČA O ČOVEKU KOJI JE SRUŠIO KARTEL IZ KALIJA

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Za Bila i Doroti

PROLOG

Pogrešan broj

Grad Vašington

Ponedjeljak, 12. jun 1995.

Kasna prolećna oluja učinila je prestonicu Sjedinjenih Američkih Država mokrom i turobnom. Pod teškim oblacima, ulice su u podne bile toliko mračne da su vozači uključili farove automobila. Međutim, na Si stritu sunce je sijalo na jedan ugao Stejt departmenta, na kancelariju pomoćnika državnog sekretara za sprečavanje međunarodne trgovine narkoticima i snage reda – koju su zaposleni u njoj od milošte nazivali kancelarijom sekretara za drogu i bitange. Osoblje ambasadora Roberta S. Gelbarda slavilo je vest da su američki i kolumbijski agenti iz odeljenja za borbu protiv droge upravo uhapsili jedno od najvećih imena kokainskog kartela iz Kalija. Posle meseci Gelbardovog neprestanog podsticanja, mamljenja i pretnji, vlada u Bogoti konačno je uhapsila istaknutog učesnika u prometu droge. Ipak, teško da je to bio razoran udarac za najbogatije kriminalno preduzeće na svetu. Gazda nad gazdama, vođa kartela, ostao je na slobodi i pod zaštitom, kako je izgledalo, najmoćnijih političkih snaga u Kolumbiji. Međutim, Gelbard i njegovo osoblje usuđivali su se da se nadaju da će sindikat iz Kalija biti rasturen.

S druge strane reke Potomak u Lengliju u Virđziniji, telefonistkinja je primila poziv otprilike u jedan sat i trideset minuta. „Centralna obaveštajna agencija“, rekla je prijatnim glasom.

„Da, zdravo. Izvinite zbog mog lošeg engleskog“, odgovorio je glas s latinoameričkim akcentom na savršenom engleskom. „Zovem iz Kolumbije.

Imam neke važne informacije o narko-kartelu iz Kalija – vođa kartela, znam gde se nalazi.“

„Da, gospodine. A gde da preusmerim vaš poziv?“

„Pa, vaša agencija ima ovde svoje ljude. Oni pokušavaju da nađu tog čoveka. Ja im nudim pomoć.“

„Hvala vam, gospodine. Gde da preusmerim vaš poziv?“

Posle duže pauze, čovek je rekao da ne poznaje nikoga u CIA po imenu, ali bi rado razgovarao s bilo kim zainteresovanim za hapšenje Migela Rodrigeza Orehuele, kuma kolumbijskog kokainskog sindikata. Telefoni-stkinja nije delovala ni skeptično ni impresionirano. Jednostavno je ostala prijatna i tražila da joj čovek navede određenu kancelariju, službenika ili telefonski lokal.

Čovek je navaljivao na nju: „Imate li broj faksa?“

„Ne, žao mi je.“

„Imate li broj za dojave ili anonimne izvore informacija?“

„Ne, žao mi je. Možda možete da pozovete kasnije.“

Oko tri i po hiljade kilometara južno, čovek koji je upravo zvao CIA vratio je crnu telefonsku slušalicu u ležište. Bio je visok i tamnokos i nosio uredno potkresanu bradu. Njegova ležerna ali elegantna odeća, tipična za tropske krajeve, pomalo je nagoveštavala njegovo poreklo. Neznancima u prometnoj zgradi pošte u centru grada mogao je izgledati kao sredovečni fakultetski profesor, sudija na odmoru ili potpredsednik upravnog odbora neke banke.

Zadržao se nekoliko trenutaka u zvučno izolovanoj privatnosti telefonske govornice. Ruke su mu još drhtale. Rizikovao je život uputivši ovaj poziv. Udahnio je polako i duboko i premotao razgovor u glavi. Delovalo je apsurdno – sve dok nije shvatio da telefonistkinja nije nesposobna... ona je izdvajala nevažne pozive. Za nju je on bio još jedan dosadni dojavljivač, ludak. A možda je, zapravo, i bio lud.

Ako Migel i druge gazde kartela iz Kalija ikada posumnjaju da je on zvao CIA, mrtav je. Nema suđenja, nema odbrane – samo nekoliko metaka u glavu... ako bude imao sreće. Bilo je i gorih načina da se umre. Video je izbliza neke od njih. Međutim, tog popodneva sredinom juna, znao je šta radi. Bio je očajan – ali nije bio lud.

U carstvu kartela

Imao je četrdeset sedam godina i bio porodičan čovek – i prethodnih šest i po godina bio je glavni pomoćnik jednog od najnemilosrdnijih i najmoćnijih gazda kriminalnih organizacija na svetu. Sada je želeo da izađe iz kartela... iz organizacije koja penzionisanje ili povlačenje nije imala u rečniku.

Dok je izlazio iz telefonske govornice, motrio je na bilo koga poznatog, sa spremnim izgovorom kojim bi objasnio svoje prisustvo u zgradi pošte. Uostalom, u blizini su postojali i uslužni telefoni kartela. Međutim, oni mu ne bi bili od koristi. Kartel je prisluškivao sve linije. On je znao bolje od većine da nigde u Kaliju nije bilo privatnog telefona koji je stvarno privatn.

Izašao je na vlažnih popodnevnih trideset stepeni u Kaliju. Na drugoj strani ulice bila je Crkva Svetog Franje od crvene cigle, iz XVIII veka, turistička atrakcija s upadljivim tornjem u mavarskom stilu. Uvukao se u prohladni polumrak crkve i prišao oltaru. Morao je da razmisli o sledećem potezu. Nikome nije poverio svoj očajnički plan da obori gazdu kartela, čak ni svojoj supruzi, iako je i nju i decu dovodio u smrtnu opasnost. Govorio je sebi da ona ne bi ni želela da zna, da bi bila prestravljena – i još gore, da možda ne bi bila u stanju da skriva svoj strah. Morao je da skriva istinu da bi je zaštitio – da bi zaštitio sve njih. Nikada se nije osećao toliko usamljeno.

Osim Oca, Sina i Svete Majke kojima se molio, čovek koji je pao na kolena pred oltarom Crkve Svetog Franje tog popodneva nije verovao nikome osim CIA... a nije mogao da ode dalje čak ni od telefonistkinje u Lengliju.

DEO PRVI

GODINE RATA IZMEĐU KARTELA,
1989–1993.

Šest i po godina ranije

*Bogota, Kolumbija
Sredina januara 1989.*

Horhe Salsedo nagurao je svoj ranac u pregradu iznad glave i spustio se na sedište pored prozora u prilično starom boingu 727. Bio je to rani jutarnji let iz Bogote u Kali, a on je bio nevoljan putnik. Osim što je vreme bilo nezgodno, četrdesetjednogodišnji biznismen zaista nije mogao da priušti da uzme slobodno vreme od svog poslednjeg poduhvata, male rafinerije za preradu motornog ulja, koju je upravo pokrenuo. Projekat je kasnio, a evo njega kako kreće avionom na tajanstveno putovanje. Nije imao pojma zašto ide u Kali. Zapravo, do dolaska na Međunarodni aerodrom *Eldorado* u Bogoti sat ranije, nije znao čak ni kuda ide.

„Horhe, moraš da pođeš sa mnom. Neki ljudi žele da te upoznaju“, rekao je njegov prijatelj Mario preko telefona. Govorio je jasno i odlučno. Rekao je Horheu da spakuje torbu za kratko putovanje s noćenjem – i zatim prekinuo vezu. Sada su bili zajedno u avionu.

„O čemu je reč, Mario?“ Horhe nije mogao da sakrije nagoveštaj nestrpljenja u glasu dok se okretao prema prijatelju i sedao na mesto pored prolaza između sedišta u avionu. „Šta radimo ovde?“

Kao i Horhe, i Mario je bio u četrdesetim – u dobroj kondiciji i doteran, i zračio je samopouzdanjem. Čak i u ležernoj civilnoj odeći izgledao je kao vojno lice, ili bar kao glumac specijalizovan za ratne filmove. Ali nedavno penzionisani major Mario del Basto bio je pravi i visokoodlikovani vojnik.

„Razgovaraćemo posle uzletanja“, umirio je on Horhea. Klimnuo je glavom prema nepoznatim ljudima, koji su još stajali u prolazu između sedišta.

Njih dvojica postali su dobri prijatelji skoro odmah pošto je Horhe stupio u Rezervne snage Vojske Kolumbije 1984. godine. Mario, oficir iz

redovne vojske, postao je komandir Horheove Rezervne jedinice u Kaliju. Major se oslanjao na Horhea kao obaveštajnog oficira s korisnim znanjima i veštinama u vezi s naoružanjem, elektronskim nadzorom, radio-tehnologijom i fotografijom.

Položaj u rezervnom sastavu vojske bio je volonterski i neplaćen, ali je Horheu davao osećaj pripadnosti i bliskosti s ocem, generalom Horheom Salsedom. Stariji Salsedo bio je i kandidat za komandanta Oružanih snaga Kolumbije i istaknuta javna ličnost skoro dvadeset pet godina posle odlaska u penziju sredinom šezdesetih.

Horhe je video odraze svog oca i u majoru Del Bastu. Obojica su bili oficiri od karijere. Obojica su nosili uniforme s grudima punim odlikovanja za hrabrost. Obojica su imali veliko iskustvo u borbi protiv antivičinskih gerila.

Odrastajući kao generalski sin, Horhe je imao mnoge prednosti, od finansijske sigurnosti i društvenog poštovanja, do mogućnosti za putovanje – uključujući i produženi boravak u Sjedinjenim Državama dok je njegov otac bio na dužnosti u Kanzasu. To je takođe uticalo na njegov stav prema grupama kao što je FARC (*Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia* – Revolucionarne oružane snage Kolumbije), protiv kojih je njegov otac ratovao. Kod kuće, u privatnom životu, kao i u rezervnom sastavu, Horhe je video gerilske grupe kao nepopravljive teroriste, i počeo je da i sam oseća široko rasprostranjenu frustraciju u vojsci i mišljenje da mirovni pregovori, koje je odobrila vlada, jednostavno omogućavaju gerili da se reorganizuje i ponovo snabde.

„Pokušavamo da ih ubijemo pričom“, žalio se Mario Horheu.

Čak i za vojnog heroja kao što je major Del Basto, takva kritika na račun civilnih vlasti bila je opasna. On je svoja mišljenja delio samo s bliskim prijateljima, sve dok više ne bi mogao da obuzdava bes. Pred kraj 1988. godine, Del Basto je odbio unapređenje u čin pukovnika i napustio vojsku. Oštro je kritikovao predsednika Virhiliya Barka zbog popustljivosti prema FARC-u. Zatim je nestao. Horhe se dugo nije čuo s Mariom – sve do tajanstvenog telefonskog poziva, koji ga je doveo na let *Avijanka erlajnsa*.

„Idemo da vidimo neke momke iz Kalija“, započeo je Mario pošto su uzleteli. Nagnuo se preko praznog sedišta u srednjem redu između njih. Buka motora štitila je privatnost njihovog razgovora.

„Da li ih poznajem?“

„Moguće. To su važni lokalni biznismeni.“

Horhe je kao dečak živeo u Kaliju, kada je njegov otac tamo bio komandant puka. Početkom osamdesetih ponovo je stanovao tamo dok je radio kao partner i inženjer u fabrici za proizvodnju akumulatora, nadomak trećeg po veličini grada u Kolumbiji.

„Mogu da ti kažem“, nastavio je Mario, „da ovi ljudi imaju ozbiljan problem s Pablom Eskobarom. On uništava njihove poslove, preti njihovim porodicama – to je užasna situacija.“

Horheov izraz lica odjednom je otvrdnuo i on se oštro zagledao u svog sagovornika. „Nemoj mi reći da idemo da se vidimo s nekim iz kartela u Kaliju?“

Do januara 1989, svi u Kolumbiji znali su za sukob koji je besneo između Eskobarovog medeljinskog kartela i njegovih rivala u Kaliju. Skoro godinu dana, na naslovnim stranama novina bili su stravični izveštaji o postavljenim bombama, sakaćenjima i pucnjavama. Broj pogibija nedužnih prolaznika je rastao. Kao i većina njegovih prijatelja i drugova, Horhe se plašio Pabla Eskobara i mrzeo ga. Narko-bos objavio je rat čak i Vladi Kolumbije u kampanji da obori Sporazum o izručivanju optuženih, koji je Bogota sklopila s Vašingtonom. Njegove plaćene ubice uzimale su za mete državne zvaničnike, lokalnu policiju, kriminalističke istražitelje i sudije. Medeljinska ekipa plaćenih ubica pogodila je naročito bolno mesto kada je izrešetala jednog od Horheovih prijatelja iz detinjstva, popularnog ministra pravde Rodriga Laru Bonilju.

Horhe nije znao mnogo o Eskobarovim rivalima u Kaliju, osim po glasinama. Oni su smatrani manje nasilnim – zato što nisu ubijali javne ličnosti. Zapravo, gazde s juga bile su naširoko poznate kao džentlmeni iz Kalija. Bez obzira na to, Horheu nikada nije ni na pamet palo da bira stranu u tom sukobu. Rat između kartela nije njegov problem.

„Trebalo je da mi kažeš“, rekao je Horhe. „Možda ja ne želim da se sretmem s njima.“

Mario je slegnuo ramenima. „Ali oni žele da se sretnu s tobom.“

Horhe je začuđeno odmahnuo glavom. Velika ispostava organizovanog kriminala želi da se nađe s njim. *Zašto?* Mario se osvrnuo da se uveri da ih niko ne sluša, pa nastavio.

Nedugo po odlasku iz vojske, rekao je Mario, pozvali su ga u Kali i ponuđen mu je posao da upravlja obezbeđenjem porodice Rodrigeza

Orehuele. Horhe je prepoznao prezime. Oni su bili vlasnici veleprodajnog lanca apoteka u celoj zemlji, jednog profesionalnog fudbalskog tima, kao i mnogih drugih zakonitih poslova. Međutim, svi su znali da su bili i krupni narko-trgovci. Kao i Eskobar, i oni su poricali bilo kakvu povezanost s drogom. Ali za razliku od Eskobara, držali su se povučeno.

„Ti ljudi se plaše za svoje živote i svoje porodice“, rekao je Mario. „Pablo pokušava da ih ubije – sve, i žene, i decu, sve do poslednjeg.“ Rekao je da je to naročito nepošteno prema klanu Rodrigeza Orehuele, jer „oni nisu nasilni ljudi“. Mario je opisao svoj novi posao kao čuvanje žena i dece na sigurnom od Eskobarovih plaćenih ubica.

„A oni misle da i ti možeš da pomogneš.“

„Dakle, nije reč o poslovima s drogom“, rekao je Horhe s vidljivim olakšanjem.

„Ne, naravno da ne.“ Mario je utišao glas tako da je čak i Horhe jedva mogao da ga čuje: „Ali nemoj naglas da pričaš o kartelu. Oni mrze tu reč. Kartel iz Kalija ne postoji, razumeš? Oni su biznismeni.“

„Shvatam. U redu, ali... zašto ja?“

Horhe je smatrao sebe poslovnim čovekom koji reciklira motorno ulje i inženjerom koji stvara proizvodne sisteme ili petlja oko kamera i radio-aparata. U rezervnom sastavu vojske usavršio se za nadzor i obaveštajne poslove, relativno novu oblast i uglavnom iz ličnog interesovanja. Ipak, nije video očigledan razlog da bude pozvan u Kali.

Ponovo je upitao: „Zašto?“

Mario se osmehnuo i zavalio u sedištu, ništa više ne rekavši.

Horhe nije tražio posao tog januarskog jutra. Već je imao poslovne sporazume koji su sazrevali na nekoliko strana – uključujući i potencijalno unosne pregovore s kolumbijskom vojskom. Horhe je nedavno počeo da zastupa neke evropske firme zainteresovane za bezbednosne poslove u Kolumbiji i drugim latinoameričkim zemljama, klijente koje je dobio tokom prethodne godine, kada je učestvovao na Međunarodnom sajmu vojnih snabdevača u Londonu. Vratio se s uzorcima opreme za noćno osmatranje, šifrovanim radio-uređajima i opremom za nadzor, za koju se nadao da će je prodati zvaničnicima zaduženim za nabavku vojne opreme u Bogoti.

Međutim, jednog od generala iz Bogote najviše je zaintrigirala posetnica Dejvida Tomkinsa, živopisnog trgovca oružjem, sa sedištem u okolini

Londona. Tomkins i grupa penzionisanih vojnika iz britanskih specijalnih jedinica ponudili su se da obučavaju kolumbijsku vojsku taktikama za borbu protiv gerilskih jedinica. Horhe je preneo njihovu ponudu.

„Ti instruktori, da li su oni takođe plaćenici?“, pitao je general. On je nekada služio kao pomoćnik Horheovog oca. Znao je da može verovati sinu starog generala. „Da li bi tvoji kontakti razmislili o tajnoj operaciji protiv FARC-a?“

Posle nekoliko dana, Horhe je leteo nazad za Englesku. Tamo je Tomkinsu izneo predloženi zadatak: napasti i uništiti FARC-ov planinski štab, kojim su se gerilci ponosili, poznat kao Zelena kuća. Kolumbijska vojska potajno bi podržavala napad – obezbeđujući oružje, eksploziv i transport – ali to je moralo da se uradi na takav način da vojska može da porekne svaku umešanost.

Britanski plaćenici imali su fleksibilnu ideologiju, koja je mogla da se prilagodi najrazličitijim mušterijama, ali su bili skloni i tome da budu tvrdi antikomunisti. Kako bi postigao dogovor, Horhe je ukazao na dugogodišnju podršku FARC-a Fidelu Kastru. Britanci su rado potpisali ugovor. Njihov vođa na terenu bio je Škot Piter Makalis, bivši narednik Specijalne službe vazdušnih snaga (SAS) i padobranac koji je jednom preživeo skok kad se padobran nije otvorio.

FARC je imao mnogo neprijatelja. Gerilske bande napadale su zabačena sela, zauzimale farme, rudnike i otimala bogate rančere za otkup, a usudivale su se čak da kidnapuju i narko-bosove. Kada su britanski komandosi stigli u Kolumbiju, dobrodošlicu im je pozeleo neobičan savez bogatih stočara, vlasnika rudnika i vođa kokainskog kartela iz Medeljina. Prva sredstva za misiju došla su od Hosea Rodrigez-Gače, velikog zemljoposjednika i partnera Pabla Eskobara u trgovini drogom. Uz nezadovoljne vojne oficire, koji su obezbedili oružje i municiju, Britance je podržavao i pravi faustovski ansambl – ono što Kolumbijci zovu đavolovim stolom – *La mesa del Diablo*. A Horhe je tu služio kao glavni konobar.

Tokom leta 1988. godine Horhe je – pod šifrovanim imenom Ričard – bio tajna veza između komandosa i kolumbijske podrške. Kad bi misija bila otkrivena, vojska bi tvrdila da ne zna ništa o tome. Horhe je bio zadužen za to da Britanci imaju hranu i smeštaj, da budu snabdeveni i podalje od očiju javnosti. Jedan od retkih s kojima je delio detalje operacije bio je Mario del Basto. Horhe ga je odveo na mesta za obuku u džungli i upoznao majora s Tomkinsom i Makalisom.

Pripreme za napad su se odužile i trajale mesecima. Britanci su bili spremni, ali odmetnuti vojni oficiri su oklevali. Plašili su se političkih posledica i bili krajnje nevoljni da rizikuju vojničku karijeru. Na kraju je tajni plan opozvala ista klika oficira koja ga je i pokrenula.

Bez obzira na to, komandosi su otišli zadovoljni i dobro plaćeni, zahvaljujući bogatim medeljinskim rančerima i narko-trgovcima, koji su isplatili naknadu Britancima za obuku šarolikih i neorganizovanih elemenata svojih privatnih armija. Jedan narko-bos je čak poslao i svog sina na borbenu obuku u džunglu. U novembru 1988. godine, Tomkins i Makalis su poslednji otputovali kući. Na oproštajnom sastanku s Horheom, zagrlili su se s njim i rekli da jedva čekaju buduće zadatke. „Do sledećeg puta“, rekao je Makalis.

Horhe se odmah vratio svojim zapuštenim poslovnim interesima, ali sada – osam nedelja kasnije – leteo je za Kali, pitajući se zašto.

Auto iz hotela Interkontinental čekao ih je na Međunarodnom aerodromu *Alfonso Bonilja Aragon* u Kaliju. Čekali su ih i luksuzni hotelski apartmani, puni svežeg voća i cveća – znak pažnje porodice Rodrigeza Orehuele. U poruci je pisalo da je njihov popodnevni sastanak s *džentlmenima* odložen. Auto će doći po njih oko deset sati uveče.

Vreme nije bilo slučajno odabrano. U ne naročito gustom noćnom saobraćaju, svako ko bi pokušao da ih prati kola bilo je lako otkriti. Horhe je dobro poznao Kali i odmah je shvatio da se vraćaju i kruže, posmatrajući da se uvere da ih niko ne prati. Horhe je osetio prvi nalet strepnje. Još od detinjstva je bio sklon blagim napadima klaustrofobije. Na zadnjem sedištu kartelskog auta, grlo mu se steglo. Duboko je udahnuo i obrisao znojavi dlan o pantalone. Nije želeo da Mario to primeti. Takođe, nije mogao da se otme osećaju da ga prijatelj vodi u nebrano grožđe.

Krivudava vožnja najzad se završila ispred imanja ograđenog zidovima. Njihova kola ušla su kroz veliku kapiju, koja se zatvorila za njima. Horhe se osvrnuo oko sebe dok je izlazio iz kola. Svuda je video propuste u obezbeđenju. Na desetine telohranitelja vrzmalo se okolo, šepureći se s vatrenim oružjem, ali izgledalo je da su najviše posvećeni mlaćenju komaraca. Niko nije pregledao auto. Horheu je bilo neobično što su svi čuvari bili unutar zidina, a nije video nijednog ispred.

Čak i u mraku, Horhe je mogao da vidi da je parking pun automobila – uglavnom putničkih modela mazde i terenaca srednje veličine – parkiranih u nasumičnim položajima i pod nepravilnim uglovima. Nekoliko manjih automobila praktično je blokiralo sve ostale. U nekom hitnom slučaju, mnogi bi ostali zaglavljani u klopci.

Šef obezbeđenja kartela pozdravio ih je ispred vrata glavne kuće. Hose Estrada imao je četrdesetak godina i bio penzionisani narednik. Proveo je Horhea i Marija kroz naizgled praznu kuću. Podovi su bili od poliranog belog mermera. Beli zidovi i plafoni bili su sveže okrečeni. Nameštaj je bio luksuzan, od bele kože. Horhe nije video nikakve knjige, igračke, decu, nije čuo nikakav žamor porodičnog života. Sve je izgledalo kao izložbeni salon za dekoratere enterijera ili za prodaju nameštaja. Stil je dao Horheu prvi nagoveštaj o navikama i ukusima gospodara droge: praktičnost, efikasnost i poslovnost.

Posetioce su uveli u prostranu kancelariju, u kojoj su ih čekala četvorica. Dakle, ovo su kumovi kartela iz Kalija, pomislio je Horhe – ljudi koji mogu da se igraju boga s ljudskim životima, određuju politiku vlade i utiču na nacionalnu ekonomiju. Nisu bili naročito fizički imponantni. Sa svojih skoro 190 centimetara, Horhe je bio viši od svih u prostoriji. Kada ih je Mario međusobno predstavio, Horhe je s osmehom pozdravio svakog od gazda i rukovao se s njima. Izgledalo je da je njima drago što su ga upoznali – i delovali su sasvim bezopasno, gotovo dobroćudno.

Pačo Erera je s trideset sedam godina bio najmlađi od četvorice gazda. Ovo je bila jedna od njegovih kuća – s belim enterijerom i sterilnim sobama. Izgledao je kao da je upravo izašao sa stranica muškog modnog časopisa. Pačo je bio jedini neoženjeni kum, a bio je homoseksualac. Horhe je pomislio kako Pačo ima saosećajno i opuštено držanje mladog sveštenika. Nije znao da gej gangster predvodi najsurovije krilo siledžija u kartelu.

Čepe Santakruz, četrdesetpetogodišnjak, bio je u farmerkama i pamučnoj majici i delimično je izgledao kao farmer ili rančer koji je upravo došao iz štale. Izgledao je veselo i skromno, čak i pomalo vragolasto. Međutim, ponekad je umeo da pretera u podbadanju drugih. Njegova gruba strana ispoljavala se u njegovom grubom načinu govora. Čepe se ponosio svojom neuglađenošću. On je bio i ulični borac, a u tučama, kao i u šalama, preterivanje je bilo njegov lični pečat.

Hilberto Rodrigéz Orehuela imao je skoro pedeset godina i bio je dobar govornik, pripovedač koji je izgledao kao dobro podgojen profesor. On

se odmah pobrinuo da se Horhe opusti i bio je naizgled zvanični domaćin, predsedavajući tom sastanku. Horhe je cele večeri uočavao Hilbertov prećutni autoritet, jer su mu se ostali prisutni ćutke povinivali.

Hilbertov mlađi brat Migel, star četrdeset pet godina, bio je čovek strogo lica, koji je delovao beskrajno umorno. Govorio je malo, ali ništa nije moglo da mu promakne. U znak poštovanja prema njegovom položaju u kartelu, bio je poznat kao don Migel, ili jednostavno El Senjor. Čepe je voleo da ga zove Limun, zbog njegovog kiselog izraza lica i držanja. Niko drugi se nije usuđivao da u lice nazove dona tim nadimkom. Migel je vodio svakodnevne poslove kartela, što ga je činilo gazdom nad gazdama. Međutim, on i Hilberto bili su bliski saradnici, i sva pitanja važna za kartel dospevala su pred trust sastavljen od četiri mozga, koji je dočekao i Horhea i Marija.

Dvojica posetilaca seli su u fotelje od bele kože. Služavka u beloj uniformi ponudila im je hladne voćne sokove. Džentlmeni iz Kalija odmah su prešli na večerašnji raspored. Kao prvo, želeli su pomoć u ličnom obezbeđenju.

Pablo je „bandit... kriminalac... ludak“, izjavio je Čepe. Rekao je Horheu da Eskobar preti da će ubiti svakoga povezanog s gazdama iz Kalija – žene, decu, prijatelje. „Niko nije siguran“, dodao je Čepe.

„Da, shvatam“, odgovorio je Horhe, misleći na svog školskog druga, ubijenog ministra pravde. „Eskobar je ubio i mog prijatelja Rodriga Laru Bonilju, veoma dobrog čoveka.“

Horhe je osetio navalu emocija. Retko je pričao o ubistvu svog prijatelja, ali ovde, u društvu Eskobarovih neprijatelja, ponovo je otkrio svoj duboko usađeni gnev. Nije osećao potrebu da ga potiskuje. Bilo je jasno da svi dele jedno snažno osećanje – mržnju prema Eskobaru.

Hilberto je izgledao i iznenađeno i kao da mu je laknulo kada je čuo za Horheov lični gubitak, čiji je uzrok bio Eskobar. „Bila je to užasna tragedija“, rekao je saosećajno. „Takođe, bila je i glupost. Pablo ponekad ignoriše i sopstvene interese. On krene u rat i očekuje da tako stekne prijatelje. On je budala. Opasna budala.“

Razgovor je prešao na trenutno stanje odbrambenih sposobnosti kartela. Estrada, čovek kog su sreli na vratima, imao je pune ruke posla štiteći gazde. Drugi šef obezbeđenja bio je penzionisani oficir kolumbijske vojske, koga su nestrpljivim tonom pominjali kao majora Gomeza. Očigledno, njegov rad nije bio zadovoljavajući. Njegova obaveštajna mreža bila je